

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.281 van 30 juni 2011
in de zaak A. 176.702/XII-4866**

In zake: Martin DEPOORTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-Baptiste Petitat
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis
Sportstraat 49
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD BRUGGE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon Lust
kantoor houdend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 september 2006, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 24 maart 2006 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge om Martin Depoorter met ingang van 1 april 2006 naar de brandweer over te plaatsen en van de beslissing van 14 april 2006 van hetzelfde college om de eerste beslissing te handhaven.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 166.572 van 11 januari 2007 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Bart Weekers heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 januari 2011.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Victor Petitat, die loco advocaat Jean-Baptiste Petitat verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Kaat Decock, die loco advocaat Antoon Lust verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De stadssecretaris van de stad Brugge stelt op 28 mei 2003 tegen verzoeker, technisch medewerker van de dienst Infrastructuur en Ruimtelijke Ordening (hierna : DIRO), een tuchtverslag op wegens onder meer gebrekkige taakuitvoering, het lastig vallen van collega's en het sturen van een brief met opmerkingen over zijn chef naar de Vlaamse overheid. Het verslag mondt finaal uit in de oplegging, bij beslissing van 6 februari 2004 van het college van burgemeester en schepenen, van de tuchtstraf van de schorsing gedurende een maand.

Op 21 november 2003 besluit het college van burgemeester en schepenen, op voorstel van de hoofdingenieur-directeur van DIRO, om verzoeker te belasten met de taken van “aanwijzer bij het kadaster”, met als standplaats de kantoren van het kadaster aan de Lange rei. Gemotiveerd wordt dat “het niet evident is dat betrokkene [...] zijn vroegere taken kan opnemen op dezelfde lokatie als vroeger” en dat de verantwoordelijke van het kadaster voor de buitendiensten bevestigt dat hij de opdrachten zo kan organiseren “dat er geen consultaties door betrokkene moeten gebeuren op de dienst bouwvergunningen”.

Op 24 september 2004 evalueert de waarnemende directeur van de administratie van het kadaster verzoeker gunstig over de periode van 1 december 2003 tot 31 augustus 2004 en deelt hij mee dat het de bedoeling is dat verzoeker nog meer gekwalificeerde opdrachten zal krijgen, bij de uitvoering waarvan hij automatisch meer in contact zal komen met onder andere de technische dienst. Verwerende partij vraagt met een schrijven van 22 november 2004 om de contacten met stadspersoneel van DIRO “zoveel mogelijk te vermijden en deze indien mogelijk te laten gebeuren door Michèle Mosar en Ivan Kerckhove”.

De gewestelijke directeur van de administratie van het kadaster vraagt op 23 januari 2006 aan het stadsbestuur om de samenwerking met verzoeker per 1 februari 2006 stop te zetten. Verwijzend naar een brief van eerstaanwezend inspecteur Noppe waarin wordt gemeld dat Yvan Kerckhove op 1 februari 2006 met pensioen gaat en Michèle Mosar slechts deeltijds werkt, wordt onder meer gemotiveerd dat “de beperkingen, die door het stadsbestuur zelf werden opgelegd aan de heer Depoorter, maken dat betrokkene de hem specifiek voorbehouden taken niet mag uitvoeren”.

Het college van burgemeester en schepenen beslist op 24 maart 2006 verzoeker met ingang van 1 april 2006 naar de stedelijke brandweerdienst over te plaatsen. Na bezwaar van verzoeker, handhaaft het college op 14 april 2006 zijn beslissing van 24 maart 2006.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Verwerende partij betwist dat de bestreden beslissingen vatbaar zijn voor vernietiging: de beslissing van 14 april 2006 zou “een louter bevestigende beslissing” zijn en het besluit van 24 maart 2006 “een 18-karaatse loutere dienstmaatregel”, “genomen louter in het belang van de dienst en die geen gevolgen heeft op verzoekers rechtstoestand”.

5. Over de exceptie moet geen uitspraak worden gedaan. Zoals hierna zal blijken, dient het beroep alleszins als ongegrond te worden verworpen.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

6. Het enig middel is afgeleid uit de schending van “artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van [de] bestuurshandelingen; de beginselen van behoorlijk bestuur meer in het bijzonder de hoorplicht, het redelijkheids, vertrouwens-, en rechtzekerheidsbeginsel”.

In een *eerste onderdeel* wordt betoogd dat elke administratieve rechtshandeling uitdrukkelijk en afdoende moet worden gemotiveerd op grond van draagkrachtige en relevante motieven. Toegelicht wordt dat de bestreden beslissingen zijn ingegeven “door interne moeilijkheden daterend van 2003 en de hieraan verbonden tuchtsanctie” en dat het college met de bestreden beslissingen de voorwaarden van de ordemaatregel van 21 november 2003 heeft gehandhaafd, zonder te motiveren “waarom moest ingegaan worden op het verzoek van de administratie van het kadaster van 23 januari 2006, noch waarom de eerdere beperkingen die aan de aanstelling van verzoeker tot aanwijzer bij het kadaster verbonden waren, moesten worden gehandhaafd”.

Volgens een *tweede onderdeel* mochten de bestreden beslissingen slechts worden genomen nadat hij werd gehoord door de bevoegde overheid en zijn argumenten gemotiveerd werden weerlegd. Weer wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissingen zijn “ingegeven door een ondergane tuchtstraf

waardoor moest gehoord [...] worden”, wat des te meer het geval is “wanneer de overplaatsing, zoals in casu, kennelijk is ingegeven wegens het (voormalig) gedrag van verzoeker”.

In een *derde onderdeel* doet verzoeker gelden dat een ordemaatregel “geen onredelijk lange duurtijd mag aannemen en proportioneel evenwicht moet inhouden tussen het algemeen belang van de openbare dienst en het belang van verzoeker, waardoor een voldoende rechtszekerheid en vertrouwen wordt gegarandeerd ten aanzien van verzoeker als statutair ambtenaar”. Door voor de bestreden beslissingen te steunen op feiten die zich voordeden in 2003 en op de voorwaarde verbonden aan de ordemaatregel van 21 november 2003, heeft het college van burgemeester en schepenen “een nieuwe onredelijk lang aanslepende ordemaatregel genomen die verzoeker elke kans op een normale uitoefening van zijn functie als aanwijzer bij het kadaster [ontneemt]. Er is geen enkele element uit het dossier van verzoeker dat aangeeft waarom verzoeker na 2,5 jaar niet op een normale [wijze] en met respect voor de hiërarchie en collegae zou kunnen omgaan met de dienst infrastructuur en ruimtelijke ordening van de stad Brugge, minstens wordt dit niet gemotiveerd”.

Beoordeling

7. Verzoeker is indertijd, bij beslissing van 21 november 2003 van het college van burgemeester en schepenen, overgeplaatst naar de kantoren van het kadaster, belast met de taken van “aanwijzer bij het kadaster”, met de bedoeling en de afspraak met de verantwoordelijke van het kadaster dat hij -zo goed als- geen contacten zou hebben met zijn vroegere dienst, DIRO. Die beperking is er de (eerste) reden van dat het kadaster op 23 januari 2006 vraagt de samenwerking met verzoeker stop te zetten. De beperkingen verhinderen dat verzoeker de hem specifiek voorbehouden taken kan uitvoeren.

Zoals de bestreden beslissingen uitdrukkelijk laten verstaan, doet verwerende partij niets anders dan gevolg geven aan de brief en dus de samenwerking van verzoeker en het kadaster stopzetten omdat de afgesproken beperkingen inzake contacten met DIRO beletten dat hij zijn taken uitoefent. Die motivering kan volstaan, zowel vanuit het oogpunt van de materiële-

motiveringsverplichting als vanuit dat van de formele-motiveringsplicht, voor zoveel het al vereist zou zijn dat de bestreden beslissingen formele motieven behoeven.

In zoverre verzoeker thans doet gelden dat verwerende partij ook had dienen te verantwoorden “waarom de eerdere beperkingen die aan de aanstelling van verzoeker tot aanwijzer bij het kadaster verbonden waren, moesten worden gehandhaafd”, merkt de Raad van State op dat verzoeker op de collegebeslissing van 24 maart 2006 heeft gereageerd met brieven van 31 maart 2006, 3 april 2006 en 10 april 2006. Niettegenstaande hij -getuige zijn eigen stuk 21- op 31 maart 2006 inzage had van het verzoek van 23 januari 2006 van het kadaster, vraagt hij in geen enkel schrijven de opheffing van de beperkingen of brengt hij ze zelfs maar ter sprake. Het is dan ook niet in te zien waarom dan wel verwerende partij ter zake in de bestreden beslissingen moest hebben uitgeweid.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

8. Destijds, in 2003, heeft verwerende partij verzoeker in de kantoren van het kadaster tewerkgesteld onder het uitdrukkelijk beding dat contacten met DIRO vermeden zouden worden. Nu verzoeker vanwege die voorwaarde niet meer bij het kadaster werkzaam kon blijven, heeft verwerende partij naar een andere werkplek voor hem gezocht, waar de oude voorwaarde voort vervuld kon blijven. Wat die voorwaarde en de eraan ten grondslag liggende “interne moeilijkheden daterend van 2003” betreft, continueren de bestreden beslissingen alleen maar wat reeds in de collegebeslissing van 21 november 2003 besloten lag, zodat er hoe dan ook -al zouden de bestreden beslissingen meer dan louter maatregelen van inwendige orde zijn- geen aanleiding was om verzoeker daarover te horen.

Overigens heeft verzoeker ook effectief zijn zienswijze met betrekking tot de overplaatsing aan verwerende partij kunnen meedelen, voorafgaand aan de tweede bestreden beslissing. Dat hij zulks in drie brieven deed, is geen reden ervoor om de hoorplicht niet geëerbiedigd te achten. Aan de hoorplicht kan ook worden voldaan met de mogelijkheid van een schriftelijk verweer.

Dat verwerende partij minstens in gebreke is gebleven de argumenten van verzoeker *in extenso* te weerleggen, wordt evenmin aangenomen. Blijkens het verzoekschrift zag verzoeker vooral graag gemotiveerd worden “waarom [hij] na zijn gunstige evaluatie nog gebonden zou kunnen zijn door de voorwaarden verbonden aan de ordemaatregel van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge van 21 november 2003, en meer [bepaald] ‘niet elke dag’ zou mogen langskomen op de dienst infrastructuur en ruimtelijke ordening wanneer dit noodzakelijk was voor de uitoefening van zijn functie als aanwijzer bij het kadaster”. Het is evenwel een argument dat hij in geen enkel van zijn drie schrijvens liet gelden.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

9. Verzoeker is op 21 november 2003 wegens interne moeilijkheden bij DIRO elders tewerkgesteld geworden. Zoals hij zelf in de toelichting van zijn belang bij het beroep uiteenzet, heeft hij zijn overplaatsing naar het kadaster én de voorwaarde dat contacten met DIRO vermeden zouden worden, “aanvaard”. Het verzoekschrift doet er genoegzaam van blijken dat hij geen bezwaren heeft tegen de voortzetting van zijn tewerkstelling in de kantoren van het kadaster, waarnaar hij is overgeplaatst. Hij is er, méér nog, zelfs onmiskenbaar vragende partij voor.

In die gegeven omstandigheden kan verzoeker er niet van overtuigen dat, nu de voornoemde voorwaarde blijkt mee te brengen dat de overplaatsing conform de aangevochten beslissingen moet worden voortgezet bij de brandweer, de destijds opgelegde verwijdering uit DIRO eensklaps onredelijk lang zou aanslepen en op die manier zijn rechtszekerheid en vertrouwen aantast.

Ook het derde en laatste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 juni 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Dierk Verbiest